

фактичній діяльності організацій, органів, посадових осіб та громадян [2, с.7]; або втілення взаємодії, взаємопроникнення єдинства соціальної предметності і правомірності в діяльності людей [3, с.35].

Водночас, не проведення відмінностей між застосуванням норм, що містяться в законі, та застосуванням положень закону, в яких текстуально виражено ці норми, призводить до підміни понять та втрати конкретики уявлення про справжній механізм застосування закону.

Таким чином можна зробити висновок, що без чіткого поняття «застосування закону» складається суперечлива та безсистемна практика правового регулювання суспільних відносин, а тому необхідність розробки на теоретичному рівні поняття «застосування закону» як складової процесу правового регулювання є надзвичайно актуальною проблемою сучасної правової дійсності.

1. Скакун О.Ф. Теорія права і держави: Підручник. 2-ге видання. Київ: Алерта, 2010, 269 с.
2. Дюрягин І.Я. Применение норм советского права. Теоретические вопросы. Св.: Средне-Уральское книжное издательство, 1973, 243 с.
3. Решетов Ю.С. Реализация норм права. Системный анализ. Казань.: Издательство Казанского университета, 1989, 153 с.

Павло Ткаченко

аспірант кафедри
кримінально-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро)

ДЕТЕРМІНАНТИ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ВСТАНОВЛЕНОГО ПОРЯДКУ НЕСЕННЯ АБО ПРОХОДЖЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ В КОНТЕКСТІ КРИМІНОЛОГІЧНОЇ ДОКТРИНИ

Актуальність наукового дослідження злочинів проти встановленого порядку несення або проходження військової служби (військових злочинів) в контексті кримінологічної доктрини, зокрема аналізування та вивчення детермінантів вчинення останніх зумовлюється обставинами пов'язаними з істотним збільшенням зареєстрованих військових злочинів, загрози національній безпеці та іншими факторами. Досліджуючи актуальні проблеми військової злочинності слід зазначити, що установлений порядок проходження військової служби є гарантом забезпечення правового режиму в лавах Збройних Сил України, Національної гвардії України та інших військових формуваннях, які утворені у відповідності до Законів України. Так, вищевказаний установлений порядок закріплено на законодавчому рівні, перш за все положеннями Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Положенням про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України, а також типові Положення щодо регулювання установленого порядку проходження військової служби в інших військових формуваннях, Статут внутрішньої служби Збройних Сил України, Статуту гарнізонної та вартової служб Збройних Сил України та інші нормативно-правові та підзаконні акти. Таким чином, установлений порядок проходження військової служби є правовою категорією, яка закріплена на законодавчому рівні з метою регулювання проходження військової служби.

Вчинення військовослужбовцями злочинів проти встановленого порядку несення або проходження військової служби підриває становлений авторитет і знижує рівень поваги, а разом з цим і довіри населення до представників армії. Крім цього, вчинення деяких окремих видів військових кримінальних правопорушень підриває обороноздатність, дисципліну та порядок в лавах військових формувань. Безумовно на значну кількість військових злочинів істотно вплинули події минулих років, а саме проведення антитерористичної операції на сході держави та нині впроваджений військовий стан. Внутрішні фактори такі як реформування, впровадження новітніх технологій, трансформація, методи командування особовим складом, матеріальне та грошове забезпечення, законодавчі зміни та зовнішні впливові фактори.

Військова злочинність – це сукупність передбачених кримінальним законом суспільно небезпечних діянь, учинених особами із Збройних Сил, інших військ і військових формувань, а також громадянами, що перебувають у запасі, під час проходження ними військових зборів, і персоналом військових частин, з'єднань та установ у зв'язку з виконанням ними службових обов'язків або в

розташуванні цих частин, з'єднань і установ, за певний період часу і в певному просторі. Цей вид злочинності виділяється в структурі загальної злочинності за суб'єктивним критерієм, тобто являє собою сукупність тих протиправних діянь, які вчиняються спеціальними суб'єктами права – військовослужбовцями [1, с. 254]. Специфіка військових злочинів полягає в їхній спеціальній суспільній небезпечності та спеціальній протиправності.

На думку Градецького А.В., військові злочини характеризуються високим ступенем латентності. Командири приховують значну їхню частину з метою показового благополуччя у підрозділах, а отже, й безперешкодного кар'єрного зростання. Ця обставина суттєво знижує статистику реального рівня злочинності серед військовослужбовців.

Водночас вчений зазначає, що причини й умови злочинності військовослужбовців багато в чому визначаються загальними детермінантами злочинності. В юридичній літературі є різні підходи до класифікації детермінант злочинності військовослужбовців. Групи причин та умов цілком охоплюються детермінантами на макро-, мікро- й індивідуальному рівнях. Причини та умови на макрорівні включають різні за характером сфери життя й суспільні відносини: соціально-економічні, політичні, правові, організаційно-управлінські, ідеологічні, соціально-психологічні, культурно-виховні та ін. Соціально-економічною детермінантою є матеріальне забезпечення військовослужбовців, що останнім часом істотно збільшилось, але все одно залишається недостатнім і таким, що не відповідає завданням, які ставить суспільство перед армією та військовослужбовцями. До організаційно-управлінських чинників А.В. Градецький відносить такі: недостатність підготовленого офіцерського складу, відсутність їхнього авторитету в армії; невлаштованість побуту офіцерів, неналежне грошове забезпечення тощо. Специфічні організаційно-управлінські фактори пов'язані з особливостями проходження військової служби: відносною закритістю військового колективу, небажанням «виносити сміття з хати», круговою порукою. Складається парадоксальна ситуація, коли у розкритті злочину не зацікавлені ні підлеглі, ні військове керівництво [2, с. 67].

Слушно наголошують вчені щодо правових криміногенних факторів, які проявляються в тому, що часто дотримання військової дисципліни здійснюється неправовими, нестатутними методами. Великою проблемою військових формувань є нестатутні відносини. Понад 65% опитаних зазначають, що «дідівщина» можлива тому, що деякі командири вважають її ефективною формою збереження порядку в армії, а отже, приховують такі злочини. Наголошується також, що військова злочинність є високолатентним соціально-правовим явищем (так вважають понад 90% опитаних). За таких умов у підрозділі процвітають культ сили, знуцання, а отже, самовільні залишення підрозділу, дезертирство, суїциди серед солдатів строкової служби, адже їм ніде шукати захисту. Основна ідеологічна детермінанта злочинності військовослужбовців – це втрата ідеологічних орієнтирів у суспільстві взагалі та в середовищі військовослужбовців зокрема, падіння престижу військової служби [2, с. 67].

Детермінанти, що є притаманними мікрорівню вказаної групи злочинів, характерні саме для середовища військових, пов'язані, окрім іншого, з особливостями їхніх стосунків щодо проходження та несення військової служби, також побутових відносин. До них належать: 1) психологічні проблеми, що можуть виникнути через тривале перебування в одностатевому колективі; 2) психічні відхилення, які можуть стати результатом виснажливих фізичних навантажень у юнаків-солдатів та їхнього позасімейного військового, іноді жорсткого, виховання; 3) природна концентрація в лавах військових, як правило, молодих людей, які не змогли реалізувати себе професійно; 4) наявність у минулому в частини солдат проблем із законом, що відбивається на їхній свідомості та поведінці; 5) невисокий рівень культури, навіть офіцерів; 6) десоціалізований, дисфункційний характер військово-соціального середовища; 7) незадовільна соціальна зрілість окремих військовослужбовців; 8) недостатня профілактична робота військових командирів і начальників з особовим складом; 9) відоме замовчування про факти нестатутних відносин із метою збереження звання та продовження військової кар'єри; 10) неякісна організація побуту військовослужбовців; 11) наявність традиційної «кругової поруки», що заважає інформуванню про вчинені злочини компетентних органів і посадових осіб тощо [2, с. 67].

Щодо дослідження детермінантів на індивідуальному рівні стосовно окремо взятого військового злочину або особи військовослужбовця злочинця, то слід вказати наступні фактори, а саме правовий нігілізм; відсутність належного виховання та педагогічної роботи; алкогольна та наркотичні залежність; психічні та психологічні відхилення; матеріальні труднощі та інші.

Лукаш А.С., стверджує, що на індивідуальному ж рівні існує достатньо складна система безпосередніх причин та умов, які є певною мірою похідними від негативних факторів на загальносоціальному рівні. Так, економічні протиріччя в країні та недостатнє фінансування Збройних

Сил України призводить до матеріальних проблем військовослужбовців, що іноді стає причинами вчинення військових злочинів з корисливими мотивами. До того ж системна криза української армії та недостатність відчуття патріотизму у країні в цілому призводить до того, що військовики не виконують функції захисників Вітчизни. Це створює невідповідальність за власні дії, почуття всездозволеності, правового нігілізму, знервованості; стає підґрунтям вчинення не лише військових злочинів з корисливими мотивами, а і суспільно небезпечних діянь, при вчиненні яких до їх об'єктивної сторони входять насильницькі дії. Також дуже вагомими детермінантами вчинення військових злочинів є: 1) скупчення великої кількості молодих чоловіків у замкнених казармених умовах; 2) зміна контингенту призовників, які імовірно можуть мати криміногенні нахили чи навіть криміногенні навички і досвід; 3) найбільш поширений вік початку та проходження військової служби 18–25 років збігається з найбільш криміногенним періодом у рамках загальнокримінальної злочинності. Це час, коли має місце пік фізичної активності, спроб реалізації амбіцій тощо [3, с. 269].

Досліджуючи актуальні проблеми детермінації злочинів проти встановленого порядку несення або проходження військової служби в контексті кримінологічної доктрини слід зауважити, що причини та умови вказаних злочинів, як й інших різновидів груп суспільно небезпечних діянь, періодично перебувають за межами самих військових формувань, а отже знаходяться на макро-, мікро- та індивідуальних рівнях.

Вченні кримінологи виділяють серед чинників на макрорівні «фонові» явища, економічні, соціальні, соціально-психологічні, організаційно-управлінські, політичні, культурно-виховні та ін. Поряд з негативним матеріальним забезпеченням, політичними суперечностями нестримно знижується престижність військової служби, авторитет армії, нівелюється повага до захисника Вітчизни. Вказане не може не відбиватися на морально-психологічному кліматі у Збройних Силах, на ставленні до права, моралі, прав інших осіб, а отже, і на криміногенній ситуації. На мікрорівні панують чинники у сфері малих соціальних груп. Особливостями таких груп є: 1) одностатевість; 2) формальність через сутність самої системи армії; 3) різноманітність психологічних складів різних груп людей, привнесення ними своїх побутових, моральних, релігійних, політичних та інших традицій та уподобань (хоча неформальні малі соціальні групи в межах формальних також мають місце). Вчинення деяких військових злочинів нерідко пов'язано з існуванням безкарної жорстокості, агресивності з боку старших за званнями осіб, а також максимального декларування поведінки військовослужбовців. Не можна не обмовитися про детермінанти дідівщини, як прояву негативних міжособистісних стосунків. Тут існує два принципових підходи. Перший полягає у «помсті» військовослужбовців, які раніше пережили знущання. Це є проявом стереотипу: «Так чинили зі мною, так і я чинитиму з іншими». Другий підхід полягає у давній «негативній армійській традиції». Адже, за словами Вольтера, «люди ніколи не відчують мук совісті від вчинків, які стали звичаєм». На мікросоціальному рівні не можна не наголосити на такій важливій детермінанті, як латентизація вчинених протиправних дій у зв'язку з закритістю системи [3, с. 269].

Таким чином, дослідження актуальних проблем детермінації злочинів проти встановленого порядку несення або проходження військової служби в контексті кримінологічної доктрини надає можливість припустити, що на поширеність вчинення військових злочинів військовослужбовцями впливає широкий спектр різних за характером та походженням криміногенних чинників. Актуальна проблема військової злочинності в контексті кримінально-правової та кримінологічної доктрини являє собою підґрунтя для подальших наукових досліджень результати яких будуть втілені в практичну діяльність з метою усунення негативних явищ.

1. Злочинність військова. Українська кримінологічна енциклопедія / за заг. ред. В.В. Чернея, В.В. Сокурєнка; упоряд. О.М. Джужа, О.М. Литвинов. Київ : НАВС ; Харків : ХНУВС ; Кримін. асоц. України, 2017. С. 254–257.

2. Детермінанти злочинності серед особового складу військовослужбовців НГУ та заходи її запобігання. А. В. Градецький. Держава та регіони. Серія: Право, 2020 р., № 1 (67) том 2. С. 65–70.

3. Кримінологія: Загальна та Особлива частини: підручник / І. М. Даньшин, В. В. Голіна, М. Ю. Валуйська та ін.; за заг. ред. В. В. Голіни. – 2-ге вид. перероб. і доп. – Х.: Право, 2009. – 288 с.